

Hudbou k přátelství

Musik bringt Freu(n)de!

Konvent
Sál Milosrdných bratří Brno

27. 3. 2024
18 hodin

pořadatel

Intercultural
Creative
Life

Koncert se koná v rámci partnerství měst Brno-Stuttgart,
pod záštitou ministra kultury Mgr. Martina Baxy,
primátorky statutárního města Brna JUDr. Markéty Vaňkové
a primátora města Stuttgart Dr. Franka Noppera

Markéta Vaňková

primátorka města Brna

Oberbürgermeisterin der Stadt Brunn

Hudba je ze své podstaty prostředníkem mezi lidmi. A těm, kdo jí i sobě navzájem chtějí naslouchat, poskytuje nevšední a inspirující zážitky a hodnoty. Tento koncert přináší přátelství a radost – tedy Freu(n)de – a já věřím, že se stane oslavou stále dokonalejšího souzvuku mezi městem Stuttgart a městem Brno, která navázala partnerství před 35 lety. Velmi mě těší, že naše kultury vyrůstající ze společných evropských kořenů se navzájem inspirují a obohacují a že díky tomu se prohlubují i dobré vztahy mezi našimi národy.

Musik ist von Natur aus eine Vermittlerin zwischen den Menschen. Und für diejenigen, die bereit sind, ihr und einander zuzuhören, bietet sie außergewöhnliche und inspirierende Erfahrungen und Werte. Dieses Konzert fördert die Freundschaft und bringt Freude - also Freu(n)de - und ich glaube, es wird ein Fest der sich immer mehr vertiefenden Beziehungen zwischen den Städten Stuttgart und Brunn, die vor 35 Jahren ihre Partnerschaft begründet haben. Ich freue mich, dass unsere Kulturen, die aus unseren gemeinsamen europäischen Wurzeln erwachsen, sich gegenseitig anregen und bereichern und dass sich dadurch die guten Beziehungen zwischen unseren Völkern vertiefen.

Dr. Frank Nopper

primátor města Stuttgart

Oberbürgermeisterin der Stadt Stuttgart

Vážení návštěvníci koncertu,
těší mne, že Ekumenický pěvecký sbor působící při evangelickém Kristově kostele a katolickém kostele sv. Konráda ve Stuttgartu hostuje u příležitosti 50. výročí svého založení v našem partnerském městě Brně. Tento koncert se speciálním hudebním programem je krásným příkladem vzájemné spolupráce mezi Brnem a Stuttgartem v rámci partnerství měst, které existuje již od roku 1989.
Děkuji všem, kteří se na organizaci koncertu podíleli, a přeji vám nezapomenutelný hudební zážitek!

Liebe Konzertbesucherinnen und Konzertbesucher,
ich freue mich sehr, dass der Ökumenische Chor der Christus- und St. Konradkirche Stuttgart anlässlich seines 50-jährigen Jubiläums in unserer Partnerstadt Brunn gastiert. Das Konzert mit einem besonderen musikalischen Programm ist ein wunderbares Beispiel für den vielseitigen Austausch zwischen Brunn und Stuttgart im Rahmen der seit 1989 bestehenden Städtepartnerschaft.
Ich danke allen Beteiligten herzlich für die Organisation des Konzerts und wünsche Ihnen einen unvergesslichen Abend!

Program

- Kyrie

sólo se sborem / Solo mit Chor

- Gloria in excelsis Deo

sólo, sbor / Solo, Chor

- Et in terra pax

sólo, sbor / Solo, Chor

- Gratias agimus tibi

alt, tenor, bas sólo / Alt, Tenor, Bass Solo

- Domine Deus

tenor sólo / Tenor Solo

- Qui tollis

soprán a alt sólo / Sopran und Alt Solo

- Quoniam

bas sólo / Bass Solo

- Cum Sancto Spiritu

sólo se sborem / Solo mit Chor

- Credo in unum Deum

sólo, sbor / Solo, Chor

- Crucifixus

soprán sólo / Sopran Solo

- Et resurrexit

sólo, sbor / Solo, Chor

- Et vitam venturi

sólo se sborem / Solo mit Chor

- Offertorium (Prélude religieux)

harmonium, klavír / Harmonium, Klavier

- Sanctus

sólo se sborem / Solo mit Chor

- O salutaris hostia

soprán sólo / Sopran Solo

- Agnus Dei

alt sólo a sbor / Alt Solo und Chor

Petite messe solennelle.

Opus summum v díle Gioachina Rossiniho

Lazebník sevillský, Othello, Popelka, Semiramis, Hrabě Ory, Vilém Tell... Velké operní úspěchy Gioachina Rossiniho jsou hluboce zakořeněny v naší kolektivní paměti. Dodnes charakterizují skladatelův obraz. Není divu, vždyť Rossiniho opery byly ihned po svém vzniku bouřlivě oslavovány po celé Evropě a na mnoha místech vyvolaly rossiniovskou hysterii. V nich byly položeny základy pro jevištní úspěch Rossiniho hudebně-divadelních děl až do dnešních dnů. Skutečnost, že Rossini tvořil i díla jiných žánrů, se však poněkud opomíjí. Zejména sakrální skladby jen stěží zapadají mezi profánní operní melodie, s nimiž je Rossini spojován. Ostatně jeho současníci ho považovali za symbol světského umělce, a to i kvůli jeho rozmařilému životnímu stylu. Takové paušální soudy neberou v úvahu skutečnost, že v roce 1829, ve věku pouhých 37 let, ale po 39 operách, Rossini důsledně realizoval své prohlášení, že po *Vilému Tellovi* už žádné další opery komponovat nebude. Bylo to Rossiniho poslední dílo pro hudební divadlo – na vrcholu svého úspěchu a slávy se uznáváný skladatel stáhl z očí veřejnosti. Kromě toho, že byl nyní nesmírně bohatý a nemusel si již zajišťovat živobytí novými skladbami, brzdily jeho tvorbu rozsáhlé zdravotní problémy. Přesto vznikala nová díla: světské kantáty, hymny a sbory, více než stovka árií a vokálních skladeb, stejně jako orchestrální a komorní skladby a velké množství skladeb pro klavír.

Od Rossiniho se zachovalo přibližně třicet duchovních děl. Pocházejí převážně z jeho studijních let, z raného období, které předcházelo jeho přesunu do finančně výnosnějšího, avšak také výrazně riskantnějšího oboru hudebního divadla. Teprve po ukončení kariéry operního skladatele vznikly další duchovní kompozice: v roce 1831 rozsáhlé dílo *Stabat mater* (revidováno v roce 1841), v roce 1844 *Trois chœurs religieux* pro ženské hlasy a klavír, v roce 1847 *Tantum ergo* pro dva tenory, bas a orchestr, stejně jako menší duchovní skladby. Vrchol Rossiniho duchovního díla však představuje *Petite messe solennelle*.

Tato mše patří mezi díla, která Rossini vytvořil v posledním období svého života v Paříži. V roce 1855 udělal opět francouzskou metropoli středem svého života. Po ukončení své činnosti operního skladatele totiž Paříž opustil a na několik let se přestěhoval do Itálie, aby se do Paříže na sklonku života opět vrátil. Rossini se většinou pohyboval mimo veřejnost, obklopoval se elitářskými kruhy pařížské smetánky, které měly v období politických nepokojů restaurativní názory, a umělci, kteří mu byli nakloněni. Dekadentní prostředí mu také umožnilo vyjadřovat jeho názory na čím dál více odcizené společenské a politické události, stejně jako na lidské bytí obecně, a to buď ironicky a uštěpačně, anebo s humorem. Sám sebe ironicky nazýval „vieux rococo“, člověkem z doby minulé, zasněným do rokoka. Tento ironický rys skladatele se opakovaně projevuje i v díle *Petite messe solennelle*. Místem exkluzivních setkávání byl nejprve Rossiniho byt v blízkosti Montmartru, od roku 1858 pak jeho vila v noblesní čtvrti Passy. Zde pořádal týdenní soukromé koncerty (*samedi soirs*), na nichž exkluzivním hostům nejen nabízel kulinařské lahůdky, ale také představoval nové skladby: klavírní a komorní hudbu, árie a menší soubory. Sám Rossini nazval těchto asi 150 hudebních miniatur jako *Péchés de vieillesse*, tedy *Hříchy stáří*.

Petite messe solennelle je jediné rozsáhlé a zároveň poslední dílo, které Rossini v této excentrické fázi na konci svého života vytvořil. Mše vznikla v roce 1863 na objednávku šlechtického bankéře Michela-Frédérica Pillet-Willa během dvou měsíců, což byla pro Rossiniho neobvykle dlouhá doba skládání. Z toho lze dovozovat, že po rychle vzniklých *Péchés de vieillesse* zamýšlel předložit vážné, kvalitativně významné dílo, kterým plánoval zakončit svou tvorbu. *Petite messe solennelle* zazněla

poprvé 14. března 1864 při slavnostním otevření kaple v Pillet-Willově elegantní vile v ulici Rue Moncey v pařížské čtvrti Saint-Georges, tedy pouze pro významné hosty pařížské společnosti a v neveřejné atmosféře. Teprve následujícího dne byla mše provedena veřejně v pařížském Théâtre-Italien.

I když Rossini nenapsal *Petite messe solennelle* pro svůj vlastní salón, různé zápisy v rukopisu partitury naznačují, že skladatel měl s tímto svým posledním duchovním dílem i osobní záměr, počínaje odkazem na své letní sídlo: „komponováno pro mou letní radost z Passy“ a konče velice výmluvnou vtipnou sebeironickou poznámkou na konci partitury:

Můj milý Bože – voilà, teď je tato ubohá malá mše dokončena. Je to opravdu svatá hudba [*musique sacrée*], kterou jsem udělal, nebo je to prokletá hudba [*sacrée musique*]? Byl jsem zrozen pro operu buffa, to víš! Trochu šikovnosti, trochu srdce, to je vše. Buď tedy veleben a dopřej mi ráj.

Toto shrnutí, které připomíná barokní *Conclusio*, však není jediným charakteristickým prvkem, který je třeba brát s úsměvem jako Rossiniho manýru. Jiným humorným detailem partitury je například označení tempa v části *Credo* jako „allegro cristiano“. Už samotný název díla „*Petite messe solennelle*“ („Malá slavnostní mše“) také představuje šibalský paradox, protože „slavnostní mše“ (známá spíše pod latinským názvem *Missa solemnis*) by se dala očekávat jako rozsáhlejší, a tedy ne „malá“. Pojem „malá“ se však při bližším pohledu nevztahuje k délce ani vážné kompoziční struktuře *Petite messe solennelle*, nýbrž k obsazení, které tvoří pouze čtyři sólisté, čtyřhlasý sbor (původně ztělesněný osmi zpěváky), dva klavíry a harmonium. Toto malé obsazení však není způsobeno pouze omezeným prostorem v Pillet-Willově kapli, ale souvisí s francouzskou mešní tradicí, ve které byly vokální hlasy doprovázeny pouze klavírem a harmoniem. Přesto taková instrumentace nabízí zvláštní zvukové možnosti. Díky protikladu mezi harmoniem, jehož tlumený tón připomíná zvuk dřevěných varhanních pišťal, a koncertním klavírem vzniká pestrý a vyvážený zvuk hudebních nástrojů, jež doprovázejí vokální party.

Stylistická bohatost *Petite messe solennelle* přesahuje hudbu, jaká je obvykle spojována s Rossiniho chytlavými operními melodiemi. Toto dílo charakterizuje rozmanitá harmonická dispozice, hra s kontrasty a široká škála výrazů, které odhalují nové a nečekané aspekty Rossiniho skladatelského umění. Navíc dílo splňuje všechna očekávání a požadavky kladené na koncertní verzi mše, i když zmíněné „zmenšení“ v názvu díla na první pohled naznačuje něco jiného. Mimořádnou kvalitu díla lze vysledovat již v úvodní naléhavé prosbě v *Kyrie*, která se vyznačuje rozsáhlým vokálním vedením, dynamickými kontrasty a harmonickým kolísáním mezi durovým a mollovým charakterem. Krátkou střední pasáží „*Christe eleison*“ zpracovává Rossini *a cappella* s odkazem na tradici vokální polyfonie 16. a 17. století. Toto místo svědčí o Rossiniho intenzivním studiu děl předchozích generací, zejména kompozic Palestriny, Bacha a Händela. I v částech *Gloria* a *Credo* jsou tyto odkazy stále znovu rozpoznatelné. Rossini například navazuje na barokní zpracování mši, když *Gloria* rozděluje do sedmi samostatných pasáží. V závěrečné pasáži „Cum Sancto Spiritu“ pak znovu vychází z hudebního materiálu z úvodního „*Gloria in excelsis Deo*“, a pak tuto pasáž zakončí impozantní dvojhlasou fugou. Vzrušující finální charakter této fugy jasně ukazuje na Rossiniho mimořádné citění pro efektní závěry. Podobně působivým způsobem zakončuje také pasáž „Et vitam venturi saeculi“ v části *Credo*.

Die Petite messe solennelle

Opus summum im Œuvre Gioachino Rossinis

Il barbiere di Siviglia, Otello, La Cenerentola, Semiramide, Le Comte Ory, Guillaume Tell... Tief haben sich die großen Opernerfolge Gioachino Rossinis im kollektiven Gedächtnis verankert. Bis heute prägen sie das Bild des Komponisten. Dies ist insofern wenig verwunderlich, als Rossinis Opern bereits unmittelbar nach ihrer Entstehung in ganz Europa frenetisch gefeiert wurden und vielerorts gleichsam eine Rossini-Hysterie auslösten. Der Grundstein für die Bühnenerfolge der Musiktheaterwerke Rossinis bis in unsere heutigen Tage war gelegt. Dass Rossini darüber hinaus Werke anderer Gattungen schuf, ist hingegen wenig präsent. Insbesondere geistliche Kompositionen passen kaum zu den profanen Opernmelodien, für die Rossini zu stehen scheint. Immerhin galt er schon seinen Zeitgenossen auch aufgrund seines exzessiven Lebensstils als Sinnbild eines weltlichen Künstlers. Unberücksichtigt bleibt bei solch pauschalen Urteilen, dass Rossini bereits 1829, mit gerade einmal 37 Jahren, aber nach immerhin 39 Opern seine Ankündigung konsequent in die Tat umsetzte, nach dem *Guillaume Tell* keine weiteren Opern mehr zu komponieren. Es blieb Rossinis letztes Werk für das Musiktheater – am Gipfel seines Erfolgs und Ruhms zog sich der umjubelte Komponist aus der Öffentlichkeit zurück. Abgesehen davon, dass er inzwischen äußerst vermögend war und seinen Lebensunterhalt nicht mehr durch neue Kompositionen sichern musste, hemmten massive gesundheitliche Beschwerden seine Schaffenskraft. Dennoch entstanden neue Werke: weltliche Kantaten, Hymnen und Chöre, über hundert Arien und Vokalkompositionen, dazu Orchester- und Kammermusikwerke sowie eine Vielzahl an Stücken für Klavier.

Auch etwa dreißig geistliche Werke sind von Rossini überliefert. Überwiegend stammen sie aus seiner Ausbildungszeit, bevor er sich dann auf das finanziell deutlich lukrativere, jedoch auch erheblich riskantere Metier des Musiktheaters verlegte. Erst nach Beendigung der Karriere als Opernkomponist entstanden dann weitere geistliche Kompositionen: 1831 (überarbeitet 1841) ein großbesetztes *Stabat mater*, 1844 *Trois chœurs religieux* für Frauenstimmen und Klavier, 1847 ein *Tantum ergo* für zwei Tenöre, Bass und Orchester sowie kleinere geistliche Werke. Höhepunkt von Rossinis geistlichem Œuvre ist jedoch die *Petite messe solennelle*.

Die Messe zählt zu den Werken, die Rossini im letzten Lebensabschnitt in Paris schuf. 1855 hatte er die französische Metropole erneut zu seinem Lebensmittelpunkt gewählt, nachdem er nach Beendigung seiner Tätigkeit als Opernkomponist Paris zunächst verlassen hatte und für Jahre nach Italien gezogen war. Rossinis Kompositionen aus dieser letzten Schaffensphase sind im Kontext seines Alltags als unworbener Privatier zu bewerten. Weitgehend abseits der Öffentlichkeit umgab sich Rossini mit einem elitären, in politisch unruhigen Zeiten restaurativ gesinnten Kreis aus der Pariser Hautevolee, ergänzt durch ihm gewogene Künstler. Ein dekadent zu nennendes Milieu ermöglichte es ihm zudem, mit mal ironisch-beißendem, mal humorvollem Spott seiner Sicht auf die ihm zunehmend fremd gewordenen gesellschaftlichen und politischen Entwicklungen wie auf das menschliche Dasein allgemein Ausdruck zu verleihen. Selbstironisch bezeichnete Rossini sich als „vieux rococo“, als aus der Zeit gefallener, dem Rokoko verhafteter Alter. Auch in der *Petite messe solennelle* blüht dieser verschmitzt-ironischer Charakterzug des Komponisten immer wieder hervor. Lokal der exquisiten Zusammenkünfte war zunächst Rossinis Wohnung in der Nähe des Montmartre, ab 1858 dann seine Villa im noblen Vorort Passy. Dort veranstaltete er wöchentliche Privatkonzerte, die *Samedi soirs*, in denen er exklusiven Gästen nicht nur kulinarische Genüsse bot, sondern auch neue Kompositionen, Klavier- und

Na druhé straně se v díle nacházejí prosté pasáže, jako je trio „Gratias agimus tibi“ nebo písňové „*Quoniam tu solus Sanctus*“, jejichž místy téměř intimní zvuk je příkladem značně komorního a osobního charakteru, který Rossini své *Petite messe solennelle* propůjčuje. Na něj odkazují i zmíněné poznámky v partituře. I v pasážích jako je „*Domine Deus*“, kde se objevuje lesklý tón belcantové operní árie, Rossini trvá na hloubce pocitů. Velké vokální skoky tenoru nad typicky operním, komplementárně rytmizovaným akordickým doprovodem klavíru v žádném případě nepůsobí uměle, ale představuje působivý a výstižný popis oslavované Boží vznešenosti a slávy. *Petite messe solennelle* tak posluchače očaruje jako dílo vnitřní hloubky a expresivity, ať už ve smyslné bujnosti hudby, nebo ve vypjatých, kontrastních pasážích jako je žalozpěv „*Crucifixus*“. Jako příklad nesmírné hloubky pocitů lze uvést část *Agnus Dei*: do tří stupňujících se proseb altů nad opakovanou naléhavou figurou klavíru v e-moll se zapojuje sbor s prostou prosbou o mír „*Dona nobis pacem*“. Tento protiklad mezi sólistkou a sborem je dále zesílen kontrastem mezi nekklidným rytmem klavírního doprovodu, ležícími nosnými akordy harmonia, stále se zastavujícím tokem altů a staženou dynamikou. Rossini tak na závěr mše vytváří extrémně napjatou pasáž mezi prosbou o slitování „*miserere nobis*“ a slibem vnitřního a vnějšího míru „*dona nobis pacem*“. Nakonec se toto napětí uvolní – po nečekaném přechodu do E-dur – když se sólistka a sbor společně spojí v prosbě o mír.

Také v této závěrečné pasáži je zřejmý jeden ze základních principů *Petite messe solennelle*: hra s širokým spektrem expresivních hudebních prostředků, spočívající v kombinaci durového a mollového charakteru, světla a stínu, stability a nestability – to všechno jsou ale charakteristiky, které můžeme nalézt i v lidském vztahu k Bohu, v obecně lidském vztahu, ne jen v osobním ambivalentním vztahu Rossiniho, který ve zmíněné poznámce na konci partitury prosil Boha o smíření: „...Trochu šikovnosti, trochu srdce, to je vše. Buď tedy veleben a dopřej mi ráj.“

Till Reininghaus

Kammermusikwerke sowie Arien und kleinere Ensembles, zur Aufführung brachte. Rossini selbst bezeichnete die dafür entstandenen etwa 150 musikalischen Miniaturen als *Péché de vieillesse*, als seine „Alterssünden“.

Die *Petite messe solennelle* ist das einzige umfangreiche und zugleich das letzte Werk, das Rossini in dieser exzentrischen Phase am Ende seines Lebens schuf. Sie entstand 1863 im Auftrag des adeligen Bankiers Michel-Frédéric Pillet-Will innerhalb zweier Monate, ein für Rossini auffällig langer Kompositionszeitraum, der darauf hindeutet, dass er nach den schnell hingeworfenen *Péché de vieillesse* ein gewichtiges, qualitativ hochstehendes Werk vorzulegen beabsichtigte, mit dem er planvoll sein Œuvre abzuschließen gedachte. Am 14. März 1864 erklang die *Petite messe solennelle* erstmals anlässlich der Einweihung der Hauskapelle in Pillet-Wills mondäner Villa in der Rue Moncey im Pariser Stadtteil Saint-Georges, also zunächst lediglich für illustre Gäste der Pariser Gesellschaft in nichtöffentlichem Rahmen. Erst am Folgetag kam es zur ersten öffentlichen Aufführung im Pariser Théâtre-Italien.

Auch wenn Rossini die *Petite messe solennelle* nicht für den eigenen Salon schrieb, verweisen diverse Eintragungen in der autographen Partitur darauf, dass der Komponist mit diesem letzten geistlichen Werk auch eine persönliche Intention verfolgte, angefangen mit dem Hinweis auf seinen eigenen Wohnort: „komponiert für meine Sommerfrische von Passy“. Deutlich wird dies aber insbesondere durch eine eloquente, humorvolle, selbstironische Notiz am Ende der Partitur:

Lieber Gott – voilà, nun ist diese arme kleine Messe beendet. Ist es wirklich heilige Musik [*musique sacrée*], die ich gemacht habe oder ist es vermaledeite Musik [*sacrée musique*]? Ich wurde für die Opera buffa geboren, das weißt Du wohl! Ein wenig Geschick, ein bisschen Herz, das ist alles. Sei also gepriesen und gewähre mir das Paradies.

Dieses Resumée, das an eine barocke Conclusio erinnert, ist aber nicht das einzige Charakteristikum, das ganz in Rossini'scher Manier augenzwinkernd aufzufassen ist. Ebenso ist etwa die Tempoangabe „Allegro cristiano“ des Credo ein humorvolles Detail der Partitur wie auch der Titel der Messe „Petite messe solennelle“ („Kleine feierliche Messe“) insofern eine verschmitzte Paradoxie birgt, als eine „Messe solennelle“ (bekannter unter dem lateinischen Namen „Missa solemnis“) eine umfangreiche Anlage erwarten lässt, also eben nicht „klein“ ist. „Klein“ bezieht sich bei näherer Betrachtung dann auch nicht auf die Länge und die gewichtige kompositorische Faktur der *Petite messe solennelle*, sondern allenfalls auf deren Besetzung mit vier Solisten, vierstimmigem (bei der Uraufführung nur von acht Sängern ausgeführtem) Chor, zwei Klavieren und einem Harmonium. Allerdings ist diese reduzierte Besetzung nicht nur auf den begrenzten Raum in der Hauskapelle Pillet-Wills zurückzuführen, sondern auch mit einer französischen Messtradition in Verbindung zu bringen, in der die Vokalstimmen lediglich von Klavier und Harmonium begleitet wurden. Trotz ihres reduzierten Umfangs bietet eine solche Instrumentation besondere klangliche Möglichkeiten. Denn durch das Gegenüber von Harmonium, dessen gedämpfter Ton der Zungenstimmen an eine Kirchenorgel erinnert, und dem konzertierenden Klavier entsteht ein abwechslungsreicher, ausgewogener Klang der die Vokalstimmen begleitenden Instrumente.

Der stilistische Reichtum der *Petite messe solennelle* geht weit über das hinaus, was gemeinhin mit eingängigen Opernmelodien Rossinis in Verbindung gebracht wird. Eine vielfältige harmonische Disposition, das Spiel mit Kontrasten und eine breite Ausdrucksfülle prägen das Werk. Es offenbart so neue, unvermutete kompositorische Facetten Rossinis. Zudem erfüllt das Werk damit alle Erwartungen und Anforderungen an eine solenne Messvertonung, auch wenn die erwähnte Diminution im Titel der Messe zunächst anderes suggeriert. Nachvollziehen lässt sich die außergewöhnliche Qualität des Werks bereits in der insistierenden Bitte des Kyrie, das sich

durch eine weitgespannte vokale Stimmführung, dynamische Kontraste und dem harmonischen Changieren zwischen Dur und Moll auszeichnet. Den kurzen „Christe eleison“-Mittelteil legt Rossini als A-Capella-Satz mit Rekurs auf die Tradition der Vokalpolyphonie des 16. und 17. Jahrhunderts an. Exemplarisch zeugt er von Rossinis intensiver Beschäftigung mit Werken vorhergehender Generationen, insbesondere mit Kompositionen Palestrinas, Bachs und Händels. Auch in Passagen des *Gloria* und *Credo* sind solche Bezüge immer wieder unüberhörbar. So knüpft Rossini beispielsweise an barocke Messvertonungen an, wenn er das *Gloria* in sieben Einzelsätze untergliedert und in sich geschlossen anlegt. Denn im abschließenden „Cum Sancto Spiritu“ greift er das musikalische Material des eröffnenden „Gloria in excelsis Deo“ zunächst wieder auf, bevor er den Satz mit einer fulminanten Doppelfuge variiert enden lässt. Der mitreißende Finalcharakter dieser Fuge verdeutlicht Rossinis außergewöhnliches Gespür für effektvolle Schlussbildungen, wie sie der Komponist in ähnlich packender Weise auch im „Et vitam venturi saeculi“ des *Credo* konzipiert.

Demgegenüber stehen einerseits schlichte Sätze wie das Terzett „Gratias agimus tibi“ oder das liedhafte „Quoniam tu solus Sanctus“. Ihre stellenweise fast intime Klanglichkeit stehen exemplarisch für den ausgesprochen kammermusikalischen, persönlichen Charakter, den Rossini seiner *Petite messe solennelle* gibt. Nicht zuletzt weisen darauf die erwähnten Anmerkungen in der Partitur hin. Selbst in Sätzen wie dem „Domine Deus“, in denen der glanzvolle Ton einer Belcanto-Opernpartie durchscheint, hält Rossini an einer substanziellen Gefühlstiefe fest, wirken die großen vokalen Aufwärtssprünge des Tenors über der typisch opernhafte komplementärhythmischen, akkordischen Begleitung des Klaviers keineswegs aufgesetzt, sondern stehen für die eindrückliche und passende Beschreibung der besungenen Majestät und Herrlichkeit Gottes. So beeindruckt die *Petite messe solennelle* als ein Werk der Innerlichkeit und Expressivität, sei es im sinnenfrohen Überschwang der Musik oder in gespannt-kontrastreichen Passagen wie dem Klagegesang des „Crucifixus“. Exemplarisch verwiesen sei in diesem Zusammenhang auch auf das Agnus Dei, einem Höhepunkt an Gefühlstiefe: In die dreimaligen sich steigernden flehentlichen „Agnus Dei“-Bitten des Alts über einer repetierten, insistierenden Begleitfigur des Klaviers in gespanntem e-Moll fällt immer wieder der Chor mit der schlichten Bitte um Frieden „Dona nobis pacem“ ein. Dieses Gegenüber von Solistin und Chor wird darüber hinaus durch den Kontrast zwischen dem unruhigen Rhythmus der Klavierbegleitung, den liegenden Stützzakorden des Harmoniums und dem immer wieder durch Akzente stockenden Stimmfluss des Alts einerseits sowie der zurückgenommenen Dynamik andererseits verstärkt. Rossini schafft so zum Abschluss der Messe einen äußerst spannungsvollen Satz zwischen dem angstvollen Bitten um Erbarmen „miserere nobis“ und der Zusage nach innerem und äußerem Frieden „dona nobis pacem“. Er löst sich schließlich – nach der unvermittelten Wende nach E-Dur –, indem die Solistin und der Chor gemeinsam in die Friedensbitte einstimmen.

Auch in dieser Gestaltung des Finalsatzes wird eines der Grundprinzipien der *Petite messe solennelle* deutlich: das Spiel mit einem breiten Tableau an expressiven musikalischen Mitteln im Wechsel zwischen Dur und Moll, Licht und Schatten, Stabilität und Instabilität – alles Charakteristika der menschlichen Gottesbeziehung und somit eben nicht allein die persönliche, ambivalente Haltung Rossinis, der im zitierten Vermerk am Ende der Partitur Gott um Versöhnung bat: „...Ein wenig Geschick, ein bisschen Herz, das ist alles. Sei also gepriesen und gewähre mir das Paradies.“

Till Reininghaus

Florian Löthe

sbormistr, Chorleiter

Svoje první hudební vzdělání získal u Stuttgartských sboristů. Po studijním pobytu v Charlotte v Severní Karolíně (USA), studoval hudbu a zpěv na Hudební vysoké škole ve Stuttgartu u profesora Bernharda Jaeger-Böhma, profesora Dietera Kurze a profesora Helmuta Wolfa. Absolvoval postgraduální studium koncertního zpěvu, navštěvoval operní školu a od té doby je činný jako sólista zejména v oblasti oratorní hudby. Po studiu anglistiky a odborné stáži vyučuje Florian Löthe od roku 2006 hudbu a angličtinu na Gymnasiu Friedricha Eugena ve Stuttgartu a je lektorem dramatiky v hudební výchově na Hudební vysoké škole ve Stuttgartu. Od roku 1998 je sbormistrem Bachova kroužku v Tübingen. Od roku 2004 do roku 2011 byl vedoucím Backnangerského pěveckého sboru a od roku 2011 je vedoucím Ekumenického pěveckého sboru při evangelickém Kristově kostele a katolickém kostele svatého Konráda ve Stuttgartu.

Erhielt seine erste musikalische Ausbildung bei den Stuttgarter-Hymnus-Chorknaben. Nach einem Studienaufenthalt in Charlotte, North Carolina (USA), studierte er Schulmusik und Gesang an der Musikhochschule Stuttgart unter anderem bei Prof. Bernhard Jaeger-Böhm, Prof. Dieter Kurz und Prof. Helmut Wolf. Er schloss ein Aufbaustudium zum Konzertexamen Gesang an, besuchte die Opernschule und hat seither eine rege Tätigkeit als Basssolist vor allem im oratorischen Bereich. Nach Anglistikstudium und Referendariat unterrichtet Florian Löthe seit 2006 Musik und Englisch am Friedrich-Eugens-Gymnasium in Stuttgart und ist Dozent für szenisches Spiel im Musikunterricht an der Musikhochschule Stuttgart. Seit 1998 ist er Chorleiter des Tübinger Bachkreises. Von 2004 bis 2011 war er Leiter des Backnanger Sängerkreises und seit 2011 ist er Leiter des Ökumenischen Chores der Christus- und St. Konradkirche.

Ekumenický sbor Stuttgart

Ekumenický pěvecký sbor při evangelickém Kristově kostele a katolickém kostele svatého Konráda ve Stuttgartu má v současné době přibližně 60 stálých členů. Byl založen v roce 1973. Ekumenický sbor se na rozdíl od mnoha jiných sborů ve Stuttgartu věnuje rozmanitému a pestrému repertoáru. Ve sboru je přítomno celé bohatství protestantské a katolické církevní hudby: vedle kantát a oratorií Johanna Sebastiana Bacha, Georga Friedricha Händela a Felixe Mendelssohna-Bartholdyho zde zaznívají velká díla Josepha Haydna, Wolfganga Amadea Mozarta, Franze Schuberta a Ludwiga van Beethovena. Kromě toho se zde také dbá na velkou a capella tradici obou vyznání, která zahrnuje zajímavé a cappella mše a moteta z 16.–20. století. Sbor překračuje také hranice klasické duchovní hudby směrem ke spirituálům, gospelu i světské hudbě. Programy se vyznačují kultivací známých děl, ale také realizací hodnotných, ale zřídka uváděných skladeb. Ekumenický sbor vystupuje na koncertech a pravidelně také při bohoslužbách v katolickém kostele svatého Konráda a v evangelickém Kristově kostele.

Další informace naleznete na adrese: www.oekumenischer-chor-stuttgart.org

Der Ökumenische Chor der Christus- und Kirche St. Konrad Stuttgart zählt zur Zeit etwa 60 ständige Mitglieder. Er wurde 1973 gegründet. Ein besonderes Kennzeichen des Ökumenischen Chores, im Unterschied zu vielen anderen Chören in Stuttgart, ist sein vielfältiges und abwechslungsreiches Programm. Der ganze Reichtum der evangelischen wie der katholischen Kirchenmusik entfaltet sich in ihm: neben den Kantaten und Oratorien von Johann Sebastian Bach, Georg Friedrich Händel, Felix Mendelssohn-Bartholdy werden große Werke von Joseph Haydn, Wolfgang Amadeus Mozart, Franz Schubert und Ludwig van Beethoven aufgeführt. Darüber hinaus wird aber ebenso die großartige a capella Tradition beider Konfessionen gepflegt, mit interessanten Motetten und a cappella Messen vom 16.-20. Jahrhundert, überschreitet aber auch Grenzen hin zu Spiritual und Gospel und weltlicher Musik. Die Programme zeichnen sich sowohl durch die Pflege bekannter Werke aus, aber ebenso durch die Erarbeitung wertvoller, aber seltener aufgeführter Kompositionen. Der Ökumenische Chor tritt regelmäßig in den Gottesdiensten der katholischen Kirche St. Konrad und der evangelischen Christuskirche sowie in Konzerten auf.

Weitere Informationen unter: www.oekumenischer-chor-stuttgart.org

Sopran

Laura Bellemo-Biegelmaier
Renee Boehm-Bezing
Petra Dieterlein
Maria Espenhain
Angelika Fabig
Maria-Luise Frei
Silke Gmeiner
Monika Knirsch
Anette Lui
Heide Roller
Barbara Scherf
Astrid von Schwanenflügel
Barbara Trommer
Ulrike Voigt

Tenor

Dietmar Böhm
Dirk Bülow
Friedemann Dinglinger
Klaus Gölz
Tilman Landwehr
Georghe Paxino
Peter Schüz

Alt

Regine Böhm
Tatjana Breutner
Brigitte Burckhardt
Dorothee Gromer
Dorothee Heinrich
Sybille Krieger
Elisa Kromeier
Wolja Loesch
Sybille Messmer
Anita Mezger
Ruth Poll
Sylvia Sambo
Sabine Schwieder
Gertraud Voss-Krueger
Christiane West
Dorothea Wolter
Annette Zwißler

Bass

Friedwalt Böhm
Kurt Breutner
Christoph Burckhardt
Martin Hämmerle
Albrecht Kuder
Wolfram Schwieder
Hansjörg Strigl
Christof Voigt
Georg Wirth

Sophie Sauter

soprán

Absolvovala studium hudby u profesora Hanse-Petera Stenzla (klavír) na Hudební vysoké škole ve Stuttgartu a studium zpěvu u profesora Stephana Kohlenberga a profesora Friedemanna Röhliga na Hudební vysoké škole v Karlsruhe. Důležité hudební impulsy získala také od Marlise Petersenové, Reginy Wernerové a Margreet Honigové. Jako členka Operního studia v Bádenském státním divadle v Karlsruhe byla během svého studia k vidění v nejrůznějších rolích. Cítí se doma v klasicko-romantickém repertoáru, ale specializovala se také na různé oblasti současné hudby a staré hudby, a tak byla jako sólistka slyšet při premiérách v oblasti staré hudby na mnoha divadlech a festivalech (např. Národní divadlo Mannheim, SWR-Rheinvokal, Podzimní festivaly v Baden-Badenu, Evropský hudební festival ve Stuttgartu) a v několika rozhlasových vysíláních (SWR a Deutschlandfunk). Od zimního semestru 2018/19 je lektorkou zpěvu na Hudební vysoké škole ve Stuttgartu.

studierte an der Musikhochschule Stuttgart Schulmusik bei Prof. Hans-Peter Stenzl (Klavier) und an der Musikhochschule Karlsruhe Gesang bei Prof. Stephan Kohlenberg und Prof. Friedemann Röhlig. Wichtige sängerische Impulse erhielt sie außerdem von Marlis Petersen und KS Regina Werner und Margreet Honig. Als Mitglied des Opernstudios am Badischen Staatstheater Karlsruhe war sie bereits während ihres Studiums in den unterschiedlichsten Partien zu erleben. Dabei fühlt sie sich im klassisch-romantischen Repertoire beheimatet, hat sich aber zusätzlich in den Bereichen der zeitgenössischen Musik und der alten Musik spezialisiert. So war sie als Solistin bei Uraufführungen ebenso wie im Bereich der alten Musik an zahlreichen Theatern und bei Festivals (u. a. Nationaltheater Mannheim, SWR-Rheinvokal, Herbstfestspiele Baden-Baden, Europäisches Musikfest Stuttgart) sowie bei mehreren Rundfunkübertragungen (SWR und Deutschlandfunk) zu hören. Seit dem Wintersemester 2018/19 ist sie Dozentin für Gesang an der Musikhochschule Stuttgart.

Margret Hauser

alt

Pochází z Heilbronn. Po maturitě začala v roce 1999 studovat zpěv na Státní vysoké škole hudby a divadelního umění ve Stuttgartu u profesora Bruce Abela a paní Regine Böhmové a později u profesorky Anny-Marie Durové na Hudební vysoké škole v Mannheimu. Pobyt na Erasmu ji zavedl na Dánskou královskou konzervatoř v Kodani. Momentálně je v péči paní Renée Morlocové. V letech 2002 až 2004 byla členkou Liedklasse profesora Konrada Richtera a v letech 2004 až 2008 studentkou Operní školy na Hudební vysoké škole ve Stuttgartu. Byla účastnicí mistrovských kurzů Rudolfa Jansena, Daphne Evangelatosové, Renée Morlocové a v rámci Stuttgartské Bachovy akademie také kurzu Gerhilda Rombergera. Těžištěm její koncertní činnosti je chrámová hudba. Spolupracovala mimo jiné s Jihozápadním německým komorním orchestrem, Vysokoškolským orchestrem Hudební vysoké školy ve Stuttgartu, Württemberským komorním sborem, Reutlingenskými filharmoniky, Akademickým sborem a orchestrem Univerzity ve Stuttgartu a byla slyšet jako sólistka na Ludwigsburských zámeckých hrách. V roce 2003 obdržela stipendium od spolku Richarda Wagnera a v roce 2005 od Nadace Rotary Stuttgart. Od roku 2009 je členkou Státního operního sboru ve Stuttgartu.

Wurde in Heilbronn geboren. Nach dem Abitur begann sie 1999 mit dem Gesangsstudium an der Staatlichen Hochschule für Musik und Darstellende Kunst in Stuttgart bei Prof. Bruce Abel und Frau Regine Böhm und später bei Prof. Anna-Maria Dur an der Musikhochschule Mannheim. Ein Erasmus-Aufenthalt führte sie an das Königlich Dänische Konservatorium in Kopenhagen. Momentan wird sie von Renée Morloc betreut. Von 2002 bis 2004 war sie Mitglied in der Liedklasse von Prof. Konrad Richter und von 2004 bis 2008 Studentin der Operschule an der Stuttgarter Musikhochschule. Sie war Teilnehmerin an Meisterkursen bei Rudolf Jansen, Daphne Evangelatos, Renée Morloc und, im Rahmen der Stuttgarter Bachakademie, bei Gerhild Romberger. Der Schwerpunkt ihrer Konzerttätigkeit liegt im Bereich der Kirchenmusik. Sie musizierte u. a. mit dem Südwestdeutschen Kammerorchester, dem Hochschulorchester der Musikhochschule Stuttgart, dem Württembergischen Kammerchor, den Reutlinger Philharmonikern, dem Akademischen Chor und Orchester der Universität Stuttgart und war als Solistin bei den Ludwigsburger Schlossfestspielen zu hören. 2003 war sie Stipendiatin des Richard Wagner-Verbandes und 2005 der Rotary-Stiftung Stuttgart. Seit 2009 ist sie Mitglied im Staatsopernchor Stuttgart.

Jo Holzwarth

tenor

Získal první hudební zkušenosti v chlapeckém sboru Collegium Iuvenum Stuttgart. Po vyučení truhlářem studoval na Státní univerzitě hudby a múzických umění ve třídě Teru Yoshihary, kterou absolvoval s vyznamenáním v roce 2018. Formativní impulsy získal mimo jiné na mistrovských kurzech u souborů Calmus Ensemble, Singer Pur a King's Singers. Jeho umělecká činnost se soustřeďuje na tenorové role ve „staré hudbě“ a raném romantismu od Monteverdiho po Bacha, Händela a Mendelssohna, což mu umožnilo absolvovat četná sólová angažmá a koncertní turné po Německu, Evropě a Asii. Je dlouholetým členem Stuttgartského komorního sboru a externím členem souboru SWR Vokalensemble, kde v rámci svých studií získal v sezóně 2017/18 stipendium. Jeho hudební kariéru dokumentují četné CD a rozhlasové nahrávky, mimo jiné pro Carus, cpo, Deutschlandradio Kultur a Hänssler. Od roku 2019 je členem mnohokrát oceněného mužského kvarteta Quartonal. Jejich celosvětová turné je již několikrát zavedla do Japonska, Itálie, Španělska a Dánska. Jo Holzwarth se stal vítězem Mezinárodní soutěže a cappella 2017 v Lipsku a držitelem 1. Züblinovy kulturní ceny 2017.

Machte seine ersten musikalischen Erfahrungen im Knabenchor Collegium Iuvenum Stuttgart. Nach Ausbildung zum Zimmermann folgte ein Studium an der Staatlichen Hochschule für Musik und Darstellende Kunst in der Klasse von Teru Yoshihara, das er 2018 mit Auszeichnung abschloss. Prägende Impulse erhielt er unter anderem in Meisterkursen beim Calmus Ensemble, Singer Pur und den King's Singers. Im Mittelpunkt seines künstlerischen Schaffens stehen Tenorpartien der „Alten Musik“ und der frühen Romantik von Monteverdi über Bach und Händel, bis Mendelssohn, die ihm zahlreiche solistische Engagements und Konzerttourneen durch Deutschland, Europa und Asien ermöglicht. Er ist langjähriges Mitglied im Kammerchor Stuttgart und freier Mitarbeiter beim SWR Vokalensemble, bei dem er in der Saison 2017/18 im Rahmen seines Studiums ein Stipendium hatte. Zahlreiche CD- und Rundfunkaufnahmen, unter anderem für Carus, cpo, Deutschlandradio Kultur und Hänssler, dokumentieren seinen musikalischen Werdegang. Seit 2019 ist er Mitglied im mehrfach preisgekrönten Männerquartett Quartonal. Ihre weltweiten Tourneen führten sie dabei bereits mehrfach nach Japan, Italien, Spanien und Dänemark. Jo Holzwarth ist Preisträger des Internationalen a cappella Wettbewerbs 2017 in Leipzig und des 1. Züblin-Kulturpreises 2017.

Malte Kobschull

bas

Zahájil svou pěveckou kariéru ve sboru Knabekantorei Lübeck. Po úvodním studiu na místní hudební akademii v oborech trubka, varhany a zpěv studoval hudbu ve Freiburgu, a poté zpěv u profesora Torstena Meyera v bakalářském i magisterském studijním programu. Jako barytonista se podílel na několika operních inscenacích, mj. na Schau mich an – světové premiéře inscenace Vysoké školy hudební ve Freiburgu, která byla uvedena v roce 2019 ve Městském divadle ve Freiburgu a ve stuttgartském Wilhelma Theater. V roce 2020 vystupoval v produkci Freiburské univerzity v roli manžela v Amelia al ballo od Giancarla Menottiho a v roce 2022 jako Scalza v operetě Boccaccio od Franze von Suppé. V roce 2021 byl angažován jako Masetto v Donu Giovannim, a to v inscenaci projektu Junge Oper Baden-Württemberg. Nastudoval také Bachovy pašije a oratoria, Haydnovy Roční doby, Händelova Mesiáše a Schubertovu Zimní cestu. Etabloval se jako koncertní a oratorní umělec a měl možnost získat zkušenosti díky mistrovským kurzům u Dorothey Röschmannové, Rainera Trosta a Tona Koopmana. Získal také stipendium od nadace „Yehudi Menuhin – Live Music Now“ ve Freiburgu. Od sezóny 2021/22 zastává pozici prvního basu v operním sboru Státní opery Stuttgart.

begann seine sängerische Laufbahn in der Knabekantorei Lübeck. Nach einem Vorstudium an der dortigen Musikhochschule in den Fächern Trompete, Orgel und Gesang studierte er in Freiburg zunächst Schulmusik und anschließend Gesang bei Prof. Torsten Meyer im Bachelor-und Masterstudiengang. Der Bariton wirkte in mehreren Opernproduktionen mit, unter anderem in „Schau Mich An“ – einer Uraufführung der Freiburger Musikhochschule –, die 2019 im Stadttheater Freiburg und Wilhelma Theater Stuttgart aufgeführt wurde, 2020 in der Freiburger Hochschulproduktion als Ehemann in Giancarlo Menottis Amelia al ballo und 2022 ebenda als Scalza in Franz von Suppés Boccaccio. 2021 war er außerdem als Masetto in Don Giovanni, einer Produktion der Jungen Oper Baden-Württemberg beteiligt. Daneben hat er sich mit Aufführungen von Bachs Passionen und Oratorien, Haydns Jahreszeiten, Händels Messiah oder Schuberts Winterreise als Konzert-und Oratoriensänger etabliert und konnte durch Meisterkurs bei KS Dorothea Röschmann, Rainer Trost oder Ton Koopman weitere Impulse sammeln. Ein Stipendium erhielt der Bariton von der „Yehudi Menuhin – Live Music Now“ Stiftung Freiburg. Seit der Spielzeit 2021/22 hat Malte Kobschull eine Stelle als 1. Bass im Opernchor der Staatsoper Stuttgart inne.

Ema Jedlička Gogova

1. klavír / 1. Klavier

Česko-makedonská pianistka a pedagožka, umělecká ředitelka a předsedkyně spolku Intercultural Creative Life (www.iclbrno.cz) a členka Petrof Art Family debutovala ve svých sedmnácti letech s Makedonskou filharmonií klavírním koncertem Edvarda Griega. Studovala na fakultě múzických umění University svatých Cyrila a Metoděje ve Skopje v Makedonii a na hudební fakultě JAMU v Brně, následně ji formovala profesorka londýnské Royal College of Music Norma Fisher. Z její rozsáhlé publikační činnosti, live nahrávek pro rozhlas i TV a diskografie zmiňme její osobní připravované CD s titulem „Beethoven in C“, které nahrála na originálním Beethovenově klavíru ve Vídni. Během své umělecké kariéry velmi úzce spolupracovala s významnými umělci, pedagogy, dirigenty a orchestry. Odehrála řadu sólových koncertů v Makedonii, zemích bývalé Jugoslávie, Bulharsku, Česku, Slovensku, Německu, Anglii, Rakousku a Kanadě. Posluchače uchvacuje fascinující energie, kterou vkládá do provedení všech skladeb. V roce 2003 s Innou Aslamas založila všestranné klavírní duo Aslamas-Gogova. S Gertem Hecherem, slavným vídeňským pianistou a restaurátorem historických klavírů, založila velmi osobité duo se zaměřením na salonní hudbu devatenáctého století, kterou prezentují na dobových nástrojích. Můžeme ji slyšet také v různých komorních tělesech. Věnuje se přednáškové a výukové činnosti v Česku i v zahraničí.

Ema Jedlička Gogova ist eine tschechisch-mazedonische Pianistin und Pädagogin, künstlerische Leiterin und Vorsitzende des Vereins Intercultural Creative Life (www.iclbrno.cz) sowie Mitglied der Petrof Art Family. Sie debütierte im Alter von siebzehn Jahren mit dem Klavierkonzert von Edvard Grieg in der Mazedonischen Philharmonie in Skopje. Sie studierte an der Fakultät der Musischen Künste der Heiligen Kyrill und Method in Skopje, und an der Musikfakultät der Janáček-Akademie für Musik und Darstellende Kunst in Brünn. Ema J. Gogova wurde besonders von der Professorin des Royal College of Music in London, Norma Fisher, geprägt.

Unter ihren umfangreichen Veröffentlichungen, Live-Aufnahmen für Radio und Fernsehen und Diskografie ist ihre CD mit dem Titel „Beethoven in C“ in besonderer Weise zu erwähnen, die sie auf einem originalen Beethoven-Klavier in Wien aufgenommen hat. In ihrer künstlerischen Karriere arbeitet sie eng mit bedeutenden Künstlern, Pädagogen, Dirigenten und Orchestern zusammen. Sie gab zahlreiche Solokonzerte in Mazedonien, den Ländern des ehemaligen Jugoslawien, Bulgarien, Tschechien, der Slowakei, Deutschland, England, Österreich und Kanada. Ihre engagierte Interpretation und ihre Präsenz fasziniert das Publikum. Im Jahr 2003 gründete sie mit Inna Aslamas das vielseitige Klavierduo Aslamas-Gogova. Mit Gert Hecher, einem berühmten Wiener Pianisten und Restaurator historischer Klaviere, bildet sie ein einzigartiges Duo, das sich auf Salonmusik des 19. Jahrhunderts konzentriert und sie auf historischen Instrumenten präsentiert. Man kann sie auch in verschiedenen Kammermusikensembles hören. Sie widmet sich Vortrags- und Unterrichtstätigkeiten in Tschechien und im Ausland.

Šárka Bartošová

2. klavír /2. Klavier

Česká klavíristka a korepetitorka. Studovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě u Mgr. Hany Kundrátové, kterou zakončila koncertem s Janáčkovou filharmonií provedením Symfonických variací C. Francka. Absolvovala magisterské studium na Janáčkově akademii múzických umění v Brně, obor klavírní interpretace a pedagogika u Mgr. Josefy Hlouškové. Svě studium rozšířila na Staatliche Hochschule für Musik und darstellende Kunst ve Stuttgartu v oboru hra na klavír a klavírní duo u prof. H. P. Stenzla, pedagogiku u Ulrike Wohlwender a v mistrovských třídách světových pianistů – Avo Kouyoumdjian (Rakousko), Konrad Richter (Německo), Pierre Jasmin (Kanada), Dmitry Rachmanov (USA), Jiří Skovajsa (ČR). Vystupuje sólově na koncertech v ČR i zahraničí – Slovensko, Německo, USA, Čína, komorně např. na festivalu Janáčkův Máj v Ostravě, na duchovních festivalech v ČR a Německu. Spolupracovala na mezinárodním projektu s turné po USA (první provedení skladeb Bedřicha Smetany pro čtyři klavíry za účasti klavíristů z ČR, USA, Litvy a Panamy). Dlouhodobě hraje v klavírním duu s Elenou Pokornou a doprovází jak sólisty, tak pěvecké sbory na koncertech. Od roku 2004 se věnuje výuce dětí i dospělých v ČR i v zahraničí (Německo, Čína). Aktuálně působí na Základní umělecké škole Veveří, kde vyučuje hru na klavír a je korepetitorkou u baletu. Zároveň po studiu arts managementu na Západočeské universitě v Plzni pracuje od roku 2015 v hudebním managementu, především ve spolku Intercultural Creative Life, který se věnuje domácím i mezinárodním uměleckým projektům.

Šárka Bartošová, ist eine tschechische Pianistin und Liedbegleiterin. Sie studierte am Janáček-Konservatorium in Ostrava bei Hana Kundrátová Sie schloss ihr Studium mit einem Konzert mit der Janáček-Philharmonie ab, bei dem sie die Symphonischen Variationen von C. Franck spielte. An der Janáček-Akademie für Darstellende Künste in Brünn absolvierte sie das Magisterstudium für Klavier und Pädagogik bei Josefa Hloušková. Sie erweiterte ihre Studien an der Staatlichen Hochschule für Musik und Darstellende Kunst Stuttgart in den Fächern Klavierspiel und Klavierduo bei Prof. Hans-Peter Stenzel und Pädagogik bei Ulrike Wohlwender. Darüber hinaus absolvierte sie Meisterkurse bei Weltpianisten wie Avo Kouyoumdjian (Österreich), Konrad Richter (Deutschland), Pierre Jasmin (Kanada), Dmitry Rachmanov (USA) und Jiri Skovajsa (Tschechien). Sie tritt als Solistin in Konzerten in der Tschechischen Republik und im Ausland auf, z. B. Slowakei, Deutschland, USA, China. Als Kammermusikerin trat sie u. a. auf dem Festival „Janáčkův Máj“ in Ostrava und auf kirchlichen Musikfestivals auf. Sie wirkte an einem internationalen Projekt mit einer Tournee durch die USA mit: die erste Aufführung der Werke von Bedřich Smetana für vier Klaviere unter Beteiligung von Pianisten aus der Tschechischen Republik, den USA, Litauen und Panama. Seit langem spielt sie im Klavierduo mit Elena Pokorná und begleitet Solisten und Chöre in Konzerten. Seit 2004 unterrichtet sie Kinder und Erwachsene sowohl in der Tschechischen Republik als auch im Ausland (Deutschland, China). Derzeit ist sie Lehrerin an der Kunstgrundschule Veveří, wo sie Klavier unterrichtet und als Ballettbegleiterin tätig ist. Gleichzeitig arbeitet sie nach ihrem Studium des Kunstmanagements an der Universität Pilsen seit 2015 im Musikmanagement, insbesondere in der Vereinigung ICLife, die sich nationalen und internationalen Kunstprojekten widmet.

Dávid Sedlář

harmonium

Narodil se v roce 1997 v Levoči na Slovensku. Již od pěti let navštěvoval tamní ZUŠ. Nejdřív studoval výtvarný a dramatický odbor a od deseti let i hru na varhany u Miroslava Kopnického. Vzdělávání ve hře na varhany pak zintenzivňoval i v průběhu studia na církevním gymnáziu v Levoči až do maturity v roce 2017. Magisterské studium pak ukončil na Janáčkově akademii múzických umění v Brně ve třídě prof. Kamily Klugarové. Své hudební vzdělání si dále rozšiřuje absolvováním interpretačních kurzů u renomovaných varhaníků (Hans Ola Ericsson, Bernard Foccroulle nebo Paul Breisch) a účastí na mezinárodních soutěžích, jako je např. Mezinárodní varhanní soutěž Petra Ebena v Opavě nebo mezinárodní varhanní soutěž v lucemburském Dudelange. Věnuje se pedagogické činnosti, zejména výuce hry na klavír. Je také aktivním chrámovým varhaníkem. Doprovází sbory i sólisty při různých příležitostech. Mimo tyto činnosti se také aktivně angažuje v kulturní oblasti a podílí se na organizaci kulturních událostí.

Dávid Sedlář, wurde 1997 in Levoča (Slowakei) geboren. Schon im Alter von fünf Jahren besuchte er die dortige Kunstschule (ZUŠ). Zuerst studierte er bildende Kunst und Schauspiel, und ab dem zehnten Lebensjahr spielte er auch Orgel bei Miroslav Kopnický. Seine Ausbildung im Orgelspiel vertiefte er während seiner Zeit am kirchlichen Gymnasium in Levoča bis zum Abschluss im Jahr 2017. Sein Masterstudium schloss er an der Janáček-Akademie für Musik und Darstellende Kunst in Brünn in der Klasse von Prof. Kamila Klugarová ab. Er erweitert sein musikalisches Wissen durch Teilnahme an Interpretationskursen bei renommierten Organisten wie Hans Ola Ericsson, Bernard Foccroulle oder Paul Breisch und durch die Teilnahme an internationalen Wettbewerben, wie zum Beispiel dem Internationalen Orgelwettbewerb Petr Eben in Opava oder dem Internationalen Orgelwettbewerb in Dudelange, Luxemburg. Er widmet sich der pädagogischen Tätigkeit, insbesondere dem Klavierunterricht. Er ist auch als Kirchenorganist aktiv und begleitet Chöre und Solisten bei verschiedenen Gelegenheiten. Neben diesen Tätigkeiten engagiert er sich aktiv im kulturellen Bereich und beteiligt sich an der Organisation von kulturellen Veranstaltungen.

Hudbou k přátelství Musik bringt Freu(n)de!

Konvent
Sál Milosrdných bratří Brno

B | R | N | O |

STUTTGART

1989 - 2024

stuttgart | + | - | + | -

 MINISTERSTVO
KULTURY

EA
Evangelická akademie
Vyšší odborná škola
sociálně právní

MILOSRDNÍ BRATŘI
KONVENT BRNO

Intercultural
Creative
Life

27. 3. 2024
18 hodin